

PŪKI

pilsdrūpās

un citi stāsti

TERRY
PRATCHETT

DRAGONS
at Crumbling Castle
and other stories

TERIJS PRAČETS

PŪKI

pilsdrūpās
un citi stāsti

No angļu valodas tulkojusi

Māra Poļakova

ZVAIGZNE ABC

821. 111-93

Pr 240

Terry Pratchett
DRAGONS AT CRUMBLING CASTLE

Collection copyright © Terry and Lyn Pratchett, 2014
First published as *Dragons at Crumbling Castle: And Other
Stories* by Random House Children's Publishers UK,
a part of the Penguin Random House group of companies.

The Author has asserted their right to be identified
as the author of the Work.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība
Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Māra Poļakova, 2022
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais
noformējums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2022
ISBN 978-9934-0-9986-1

*Kolinam, kurš ilgi jo ilgi rakņājās
putekļainās atvilktnēs, meklēdams visu šo materiālu,
ko biju rūpīgi nobāzis un ļoti centīgi aizmirsis.*

*Un tam jauniņajam Terijam, kurš domāja,
ka šie stāsti ir tīri labi. Ak, tas zēniņš gan varētu
pamācīties no manis!*

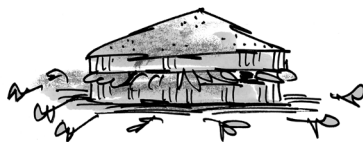

SATURS

Ievads	9
Pūķi pilsdrupās	13
Lielais puteklis	37
Šņorka medības	61
Teiksmas par Tepiķa tautu	67
Bruņurupucis Hērakls	117
Alu cilvēks Doks	133

Lielās sacīkstes	149
Vēl viena teiksma par Tepiķa tautu	171
Lielās Olu danča meistarsacīkstes	209
Garlaicīgais bruņinieks Edvo	235
Autobuss nr. 59a aizbrauc pagātnē	257
Briesmonīgais Sniega Cilvēks	285
Blakberijas briesmonis	321
Ziemassvētku vecītis iet strādāt zoodārzā	337

IEVADS

Koncentrējiet skatienu uz kādu planētu, kas riņķo kosmosā...

Koncentrējiet skatienu uz mazu valstiņu, kas atrodas Ziemeļu puslodē, – to sauc Lielbritānija.

Tuvāk, vēl tuvāk... un Londonas ziemeļrietumu malā ieraudzīsiet Bakingemšīras grāfisti. Mazus ciemus un līkumainus lauku ceļus.

Un, ja spētu aizceļot laikā uz divdesmitā gadsimta sešdesmito gadu vidu, jūs uz viena šāda ceļa varbūt ieraudzītu jaunu puisi, kurš brauc ar motociklu. Jakas kabatā viņam ir blociņš un pildspalva.

Tas puisis esmu es. Jauniņš vietējās nedēļas avīzes žurnālists, kuram uzdots braukāt pa ciemiem un aprakstīt notikumus. Ja paveicās, es devos, piemēram, uz ciema gadatirgu – nu, jūs jau zināt, kāds bāž biksēs seskus, citi ar tīkliņiem zvejo no spaiņa varden, kāds siera ritulis trakā ātrumā noripo lejā no kalna...

Dzīve toreiz bija varen aizraujoša. Un kaut kur pa to starpu es mācījos rakstīt, lasīdams grāmatas kaudzēm vien – cik tik spēju atstiept no bibliotēkas. Tā nu sāku rakstīt arī pats – stāstus jaunajiem lasītājiem. Reizi nedēļā tie tika drukāti mūsu avīzē.

Šis krājums ir to stāstu izlase. Stāsti ir par pūķiem un burvjiem, par pilsētu domniekiem un mēriem, par bezbailīgu bruņurupuci un briesmoni ezerā, un tam visam klāt piemests lērums smailu, stāvu cepuru un dažī buramvārdi (kāds pārītis no tiem patiešām paveic to, kas jāpaveic). Vairāki no šiem agrīnajiem stāstiem pat izauga par manu pirmo romānu “Tepiķa tauta”.

Tad nu pāršķiriet šo lapu un lasiet stāstus, kurus sarakstīju, kad vēl nebiju ne divdesmit gadu vecs. Lielākoties tie ir tādi paši kā toreiz, kad tika nodrukāti, lai gan pieaugušais Terijs Pračets ir *mazmazdruciņ* pielabojis dažus sīkumiņus – daži vārdi klāt šeit, kāds nokniebts nost šeit, zemspītras piezīmīte tur, kur tā prasās, un viss tikai tāpēc, ka tas jauniņais Terijs Pračets toreiz nebija gluži tik liels gudrinieks kā vēlāk.

Tomēr jaunais, naivais puisis motocikla seglos un šis pieaugušais es ar melno hūti un balto bārdu ir viens un tas pats cilvēks – un mūsu abu vislielākā vēlēšanās vienmēr ir bijusi rakstīt lasītājiem, kuri jau ir tik veci, ka saprot.

Un iztēlojas...

Terijs Pračets,
Viltšīrā, 2014. g.

PŪKI, PILSDRUPĀS

Karaļa Artura laikos nekādu avižu nebija. Pa pilsētu staigāja saucēji, kuri pilnā kaklā izkļiedza ziņas.

Kādu svētdienu, kad karalis Arturs sēdēja gultā un ēda olu, pa durvīm iemaršēja saucējs. Vispār

saucēji bija vairāki: viens, kurš zīmēja bildes, jokplēsis, kura darbs bija plēst jokus, un sīks vīriņš zeķubiksēs un futbola bučos – viņu sauca Sporta Lappuisis.

– PŪKI , IEBRŪK PILSDRUPĀS, –

nokliedzās Ziņu Saucējs (tas bija virskliedziens) un pēc tam klusākā balsī sacīja: “**Rakstu klaus. 9. lpp.**”

Karalim Arturam aiz pārsteiguma karote izkrita no rokas. **Pūki!** Visi bruņinieki bija aizjājuši meklēt grālus vai glābt daiļas dāmas, tikai sers Lancelots ne – bet viņam bija atvaļinājums, viņš atpūtās Francijā.

Aizsies pieskrēja Devītais Lappuisis. Viņš nokrekšķinājās un sacīja: “Tūkstoši glābjas bēgot,

kamēr zaļo pūķu saime dedzina un trako Pilsdrupu apkaimē...”

– Kur raugās karalis Arturs? – svarīgi jautāja Redakcijas Saucējs. – Par ko mēs maksājam nodokļus? Kamelotas tautieši pieprasa tūlītēju rīcību...

– Izmetiet viņus ārā un iedodiet katram pa četrpensim*, – karalis teica virssulainim. – Pēc tam sasauciet sardzi.

Kaut kad vēlāk karalis izgāja pagalmā.

– Vīri, tad nu tā, – viņš iesāka. – Man ir vajadzīgs brīvprātīgais... – Tad viņš pastūma augstāk brilles. Vēl bez karaļa pagalmā bija tikai viens cilvēks, sīks zēniņš, kuram viņa ķēdīšu bruņukrekls bija daudz par lielu.

– Rolfs šeit, jūsu majestāt, – puika teica un kareiviski sveicināja.

– Kur visi pārējie?

* Karaļa Artura laikos četri pensi bija daudz vairāk naudas, nekā liekas šobrīd, – par četriem pensiem varēja nopirkt, ohoho, vismaz glāzi medalus un krietnu šķēli āža gaļas.

– Toms, Džons, Rons, Freds, Bils un Džeks slimo, – Rolfs ziņoja, uz pirkstiem skaitīdams līdzi.
– Tālāk... Viljams, Berts, Džo un Alberts ir atvaļinājumā. Džeimss aizbrauca pie vecmāmiņas. Rūperts ir devies medībās. Un Eriks...

– Nu labi, – noteica karalis. – Rolf, vai tu gadījumā nevēlies apmeklēt Pilsdrupas? Jauki skati, izcils ēdiens, tikai kāds pārītis pūķu jānokauj. Paņem manu rezerves bruņutērpu – druscīt vaļīgs jau būs, toties itin biezs...

Tā nu Rolfs lēca ēzelim mugurā, svilpodams aizklidzināja pa paceļamo tiltu un nozuda aiz pakalniem. Kad no pils viņu vairs nevarēja redzēt, Rolfs bruņutērpu novilka un paslēpa aiz dzīvžoga, jo tas čīkstēja un bija pārāk silts. Pēc tam viņš ietērpās savās parastajās drēbēs.

Augstu mežiem apauguša pakalna galā zirga seglos sēdēja tumšs tēls ogļu melnās bruņās. Noskatījies, kā zēns aizdipšina garām, tēls sava lielā, melnā rumaka mugurā aulekšoja lejup viņam pakal.